

WOJEWODA KUJAWSKO-POMORSKI

WRR.IV-7723-3/32/4/02

RGP.4. 6825.10.2012

W P Ł Y N Ę Ł O
Urząd Gminy Inowrocław

2012 -09- 18

Ilość załączników
Nr 8300
Podpis

Bydgoszcz, 17 września 2012 r.

Chudomierz
ws, h

D E C Y Z J A

Na podstawie art. 18 ust.1 i art. 5 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32, poz. 191 ze zmianami) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku Wójta Gminy Inowrocław z dnia 9 marca 1993r. znak: 7220-9/93 oraz Rady Miejskiej Inowrocławia z dnia 27 grudnia 1995r. i Prezydenta Miasta Inowrocławia z dnia 28 i 29 grudnia 1995r. o przekazanie na własność mienia państwowego służącego użyteczności publicznej,

o r z e k a m

przekazać nieodpłatnie na własność Gminy Miasta Inowrocławia jako mienie stanowiące nieruchomości wraz ze składnikami gruntowymi, stanowiące ujęcie wody w Trzaskach:

-wieś Trzaski:

- działka nr 9 o pow. 18,5985 ha, nr karty 1, KW nr 42553,
- działka nr 55 o pow. 6,3763 ha, nr karty 1, KW nr 53780,

- wieś Marulewy:

- działka nr 57/2 o pow. 0,0800 ha, nr karty 1, KW nr 42139,

- wieś Jaronty:

- działka nr 1/1 o pow. 10,1700 ha, nr karty 1, KW nr 42732,
- działka nr 1/2 o pow. 6,6200 ha, nr karty 1, KW Nr 42732,
- działka nr 1/3 o pow. 5,8500 ha, nr karty 1, KW Nr 27553,

odmówić nieodpłatnego przekazania na własność gminie wiejskiej Inowrocław mienia stanowiącego nieruchomości wraz ze składnikami gruntowymi, stanowiące ujęcie wody w Trzaskach:

-wieś Trzaski:

- działka nr 9 o pow. 18,5985 ha, nr karty 1, KW nr 42553,
- działka nr 55 o pow. 6,3763 ha, nr karty 1, KW nr 53780,

- wieś Marulewy:

- działka nr 57/2 o pow. 0,0800 ha, nr karty 1, KW nr 42139,

- wieś Jaronty:

- działka nr 1/1 o pow. 10,1700 ha, nr karty 1, KW nr 42732,
- działka nr 1/2 o pow. 6,6200 ha, nr karty 1, KW Nr 42732,
- działka nr 1/3 o pow. 5,8500 ha, nr karty 1, KW Nr 27553.

U Z A S A D N I E N I E

Przedmiotem niniejszego postępowania są wnioski: Rady Miejskiej Inowrocławia z dnia 27 grudnia 1995r. i Prezydenta Miasta Inowrocławia z dnia 28 i 29 grudnia 1995r. oraz Wójta Gminy Inowrocław z dnia 9 marca 1993r. znak: 7220-9/93 o przekazanie na własność części mienia państwowego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Inowrocławiu

majątkowej i ewentualnie nieruchomości gruntowych, które stanowią własność Skarbu Państwa.

Ponadto podniosła, że poszczególne składniki majątku przedsiębiorstwa mogą stać się własnością Miasta dopiero po jego komunalizacji i wyborze dla niego przez Radę Miasta formy organizacyjno-prawnej, a także wskazała, że przekazanie na podstawie art.5.ust.3 następuje na rzecz tej gminy, dla której mienie jest niezbędne do wykonywania zadań, a więc możliwe jest komunalizowanie własności na rzecz innej gminy niż gmina, na terenie której nieruchomość jest położona.

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego Wojewoda Bydgoski wydał kolejną decyzję w dniu 10 lipca 1997r. nr GKKN.I.7242/160/97 uzasadniając, że komunalizacja nie narusza praw Przedsiębiorstwa, które zgodnie z art. 8 ust.1 i 2 cyt. ustawy z dnia 10 maja 1990r., stając się przedsiębiorstwem komunalnym zachowuje osobowość prawną oraz to, że gmina miejska Inowrocław spełniając warunki wymienione w art. 5 ust. 3 cyt. ustawy nabyła z dniem 27 maja 1990r. prawo do otrzymania przedmiotowego mienia, pomimo, że samo przekazanie nastąpiło w terminie późniejszym.

Na powyższą decyzję wpłynęło do Krajowej Komisji Uwłaszczeniowej odwołanie Wójta Gminy Inowrocław. KKK uchyliła zaskarżoną decyzję i przekazała sprawę do ponownego rozpatrzenia przez Wojewodę. W uzasadnieniu stwierdziła, że powyższa decyzja narusza art. 6 ustawy z dnia 10 maja 1990r., gdyż przedmiotowe obiekty majątkowe służą realizacji zadań więcej niż jednej gminy.

Prezydent Miasta Inowrocławia zaskarżył decyzję Krajowej Komisji Uwłaszczeniowej do Naczelnego Sądu Administracyjnego, który skargę oddalił podtrzymując uzasadnienie KKK. NSA wskazał, że poszczególne składniki majątkowe służą realizacji zadań więcej niż jednej gminie, że nie wyjaśniono jakie uprawnienia posiadało zlikwidowane Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Bydgoszczy, a następnie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Inowrocławiu, a także brak było uzasadnienia faktycznego i prawnego dotyczącego rozstrzygnięcia w pkt 2 decyzji.

Ponownie rozpoznając sprawę Wojewoda Kujawsko-Pomorski przyjął, że mienie objęte wnioskami o komunalizację, ma charakter podzielny i postanowił wyodrębnić bloki tematyczne, rozstrzygające o składnikach mienia objętych wnioskami. Stanowisko to oparto między innymi na opiniach prawnych: z dnia 14.04.1999r. prof. dr hab. Zbigniewa Cieślaka z Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego oraz z dnia 22.11.2001r. Krzysztofa Gruszeckiego - Radcy Prawnego, którzy przyjmują, że takie rozstrzygnięcie jest możliwe.

Prof. dr hab. Zbigniew Cieślak przedstawił w opinii następujące argumenty prawne i pozaprawne:

1. Kluczowym dla wykładni art. 5 ust. 3 jest ustawowa przesłanka komunalizacji mienia zawarta w końcowym zdaniu tego ustępu -„przekazuje się jako mienie komunalne gminom i związkom gmin, jeżeli jest ono niezbędne do wykonywania ich zadań”. Jedyne, logiczne znaczenie tego sformułowania ustawowego jest następujące – mienie niezbędne gminie to takie, bez którego nie może ona wykonywać zadań z zakresu użyteczności publicznej (tak również rozumiane jest to pojęcie w doktrynie prawa, np. K. Pietrzykowski w komentarzu do ustawy z dnia 10 maja 1990r. Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych - Przepisy z komentarzem, W-wa 1993r., s. 21). Spośród trzech gmin wnioskodawców tylko miasto Inowrocław spełnia powyższą przesłankę niezbędności tego mienia do wykonywania ich zadań.
2. Rozstrzygnięcie, czy przedmiotowe mienie jest mieniem niepodzielnym nie oznacza rozstrzygnięcia praw do mienia. Treść art. 6 nie przesądza bowiem o prawach gmin do mienia. W powyższej sprawie gminy nie zdołały się porozumieć w kwestii zasad rozporządzania tym mieniem, nie zawarto związku gminnego ani porozumienia. W opinii podziela się pogląd I. Wiktorowskiej, zawarty w cyt. komentarzu (s. 30), iż nawet na

gruncie porozumienia gmin przepis art. 8 „nie rozstrzyga, komu przysługuje prawo do mienia komunalnego, służącego kilku gminom. Uregulowanie współpracy gmin w tej formie jest zależne od praw, jakie przysługują gminom do mienia, służącego kilku gminom, i dopuszcza ono pełne spektrum możliwości w tym zakresie”.

3. Zgodnie z art. 7 kpa organ rozstrzygający sprawę uwzględnia interes społeczny i słuszny interes stron postępowania. Wojewoda, prowadząc postępowanie i rozstrzygając sprawę komunalizacji mienia nie mógł pominąć bardzo istotnej okoliczności faktycznej, jaką jest techniczna, technologiczna i zarządcza integralność komunalizowanego mienia. Z tego punktu widzenia przekazanie praw majątkowych do części mienia stworzyłoby stan potencjalnego zagrożenia dla interesu społecznego, choćby poprzez możliwość zakłócenia jednolitości zarządzania procesami technicznymi i ewentualność naruszania pożądanej płynności ponoszenia nakładów na funkcjonowanie urządzeń wodnych.

Ponadto w dniu 19 czerwca 2001r. Wojewoda Kujawsko-Pomorski przeprowadził rozprawę administracyjną z udziałem stron. Stanowiska stron były rozbieżne. W tej sytuacji zaproponowano stronom dalsze pertraktacje ugodowe. Prowadzone rozmowy w dniu 25.07.2001r. nie doprowadziły do porozumienia.

Ostateczny stan uzgodnień pomiędzy stronami postępowania można sprowadzić do czterech obszarów mienia przedsiębiorstwa. Wojewoda Kujawsko-Pomorski wydał w tej kwestii trzy decyzje w dniu 12.12.2002r.:

- 1) Nr WRR-IV-7723-3/32/1/02 obejmującą komunalizację zabudowanych i niezabudowanych nieruchomości, położonych na terenie miasta Inowrocławia. Decyzja stała się ostateczna w dniu 31.12.2002r.,
- 2) Nr WRR-IV-7723-3/32/2/02 obejmującą komunalizację zabudowanych i niezabudowanych nieruchomości oczyszczalni ścieków. Decyzja stała się ostateczna w dniu 31.12.2002r.
- 3) Nr WRR-IV-7723-3/32/3/02 obejmującą komunalizację zabudowanych i niezabudowanych nieruchomości leżących na trasie magistrali wodociągowej Mała Nieszawka-Inowrocław. Decyzja została uchylona a postępowanie zakończone zostało decyzją Krajowej Komisji Uwłaszczeniowej z dnia 15 października 2009 roku, która została podtrzymana przez sądy.

Ponadto w dniu 15 maja 2006 roku Wojewoda Kujawsko – Pomorski wydał decyzję WRR.IV.7723/32/4/06 w której przekazał na rzecz Gminy Miasta Inowrocławia nieruchomości położone w Trzaskach, Marulewach i Jarontach. W uzasadnieniu decyzji podniósł między innymi, iż ujęcie wody w Trzaskach, leży na terenie gminy wiejskiej Inowrocław. Zostało ono nabyte i zbudowane już w 1903r. na potrzeby miasta Inowrocławia, gdyż w granicach miasta brak było dostatecznego zasobu wody nadającej się do picia. Stan ten nie uległ zmianie do 1990r. Poza tym ujęcie wody w Trzaskach w 98,9 % wody pokrywało potrzeby miasta Inowrocławia. W pozostałym zakresie woda była sprzedawana mieszkańcom wsi: Trzaski, Miechowice i częściowo wsi Marulewy, które były podłączone do miejskiej sieci wodociągowej. W tym czasie na terenie gminy wiejskiej Inowrocław działało ujęcie wody w Strzemkowie, które zostało przekazane gminie wiejskiej Inowrocław i zaspokaja potrzeby gminy wiejskiej. Ponadto na terenie gminy wiejskiej Inowrocław istniała sieć wodociągowa nie związana z systemem ujęcia wody w Trzaskach. Pozwoliło to stwierdzić, że ujęcie wody w Trzaskach było i jest niezbędne dla zaspokojenia potrzeb gminy miejskiej Inowrocław. Gmina wiejska Inowrocław posiadała bowiem w 1990r. własne ujęcie wody oraz własną sieć wodociagową, które były w stanie w całości zaspokoić jej potrzeby.

W wydanej decyzji Wojewoda Kujawsko – Pomorski nie pominął istotnej okoliczności faktycznej, jaką jest techniczna, technologiczna i zarządcza integralność komunalizowanego mienia. Z tego punktu widzenia przekazanie praw majątkowych do części mienia stworzyłoby stan potencjalnego zagrożenia dla interesu społecznego poprzez możliwość zakłócenia jednolitości zarządzania procesami technicznymi i ewentualność naruszania pożądanej płynności ponoszenia nakładów na funkcjonowanie urządzeń wodnych.

Od powyższej decyzji pismem z dnia 2 czerwca 2006 roku znak: GG 7228-2/06 Wójt Gminy Inowrocław wniósł odwołanie do Krajowej Komisji Uwłaszczeniowej. Odwołujący podniósł, że sporne mienie jest położone w całości na obszarze gminy wiejskiej Inowrocław i jest też niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania tej gminy by zaspokoić potrzeby jej ludności w zakresie zaopatrzenia w wodę. Dla wyeliminowania dominacji miasta Inowrocławia w tej dziedzinie i zapobieżenia nieporozumieniom w odniesieniu m.in. do ustalenia ceny wody należałoby zdaniem odwołującego przyjąć założenie współwłasności spornego mienia. Podsumowując wniósł o uchylenie kwestionowanej przez niego decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia w pierwszej instancji.

Krajowa Komisja Uwłaszczeniowa decyzją z dnia 27 sierpnia 2006 roku uchyliła zaskarżoną decyzję w całości i orzekła w następujący sposób:

- odmówiła stwierdzenia nabycia z mocy prawa w trybie art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 roku Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz.U. Nr 32 poz. 191 ze zm.) przez gminę miejską Inowrocław prawa własności składników gruntowych nieruchomości oznaczonych w ewidencji gruntów jako działki nr 9 uregulowanej w księdze wieczystej 42553, nr 55 uregulowanej w księdze wieczystej 53780, nr 57/2 uregulowanej w księdze wieczystej 42139, nr 1/1 uregulowanej w księdze wieczystej 42732 i nr 1/3 uregulowanej w księdze wieczystej 27553,
- odmówiła przekazania w trybie art. 5 ust. 3 pkt 2 cyt. ustawy z dnia 10 maja 1990 roku gminie miejskiej Inowrocław prawa własności składników gruntowych nieruchomości oznaczonych w ewidencji gruntów jako działki nr 9 uregulowanej w księdze wieczystej 42553, nr 55 uregulowanej w księdze wieczystej 53780, nr 57/2 uregulowanej w księdze wieczystej 42139, nr 1/1 uregulowanej w księdze wieczystej 42732 i nr 1/3 uregulowanej w księdze wieczystej 27553,
- stwierdziła nabycie z mocy prawa w trybie art. 5 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy z dnia 10 maja 1990 roku przez gminę wiejską Inowrocław prawa własności składników gruntowych nieruchomości oznaczonych w ewidencji gruntów jako działki nr 9 uregulowanej w księdze wieczystej 42553, nr 55 uregulowanej w księdze wieczystej 53780, nr 57/2 uregulowanej w księdze wieczystej 42139, nr 1/1 uregulowanej w księdze wieczystej 42732 i nr 1/3 uregulowanej w księdze wieczystej 27553,
- odmówić stwierdzenia nabycia w trybie art. 5 ust. 1 pkt 1 oraz przekazania w trybie art. 5 ust. 3 pkt 2 cyt. ustawy z dnia 1990 roku gminie miejskiej Inowrocław oraz gminie wiejskiej Inowrocław prawa własności obiektów i urządzeń wodnych znajdujących się na działkach nr 9 uregulowanej w księdze wieczystej 42553, nr 55 uregulowanej w księdze wieczystej 53780, nr 57/2 uregulowanej w księdze wieczystej 42139, nr 1/1 uregulowanej w księdze wieczystej 42732 i nr 1/3 uregulowanej w księdze wieczystej 27553.

W uzasadnieniu decyzji Krajowa Komisja Uwłaszczeniowa wskazała, że obydwie gminy od kilkunastu lat domagały się uzyskania prawa do przedmiotowego mienia, przy czym w pierwszej kolejności domagały się wydania decyzji stwierdzającej nabycie z mocy prawa składników mienia państwowego pozostałego po podziale byłego Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Bydgoszczy. Natomiast Wojewoda Kujawsko - Pomorski w ogóle pominął tą okoliczność i nie rozpatrzył wniosków obu gmin właśnie na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy komunalizacyjnej. Zdaniem Komisji jest to wystarczający powód do uchylenia decyzji. Ponadto w trybie zarówno art. 5 ust. 1 pkt 1 jak i art. 5 ust. 3 pkt 2 ustawy komunalizacyjnej można skutecznie skomunalizować wyłącznie mienie ogólnonarodowe, a ponieważ na działkach objętych decyzją znajdują się obiekty

służące do doprowadzania wody, to nie stanowią z mocy art. 49 K.c. części składowych gruntu i nie będąc mieniem państwowym lecz mieniem zakładu doprowadzającego wodę, naniesienia te nie mogły podlegać skomunalizowaniu.

Komisja wskazała ponadto, że same składniki gruntowe są podzielne, dlatego też nie może mieć zastosowania w sprawie art. 6 ustawy komunalizacyjnej. Rozważając natomiast dopuszczalność skomunalizowania mienia położonego na obszarze innej gminy należy wskazać, że w wyniku orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego w tym przedmiocie: z dnia 9 grudnia 1992 r., W 13/91 (Dz.U. z 1992 r. Nr 97, poz. 468) oraz z dnia 14 listopada 2000 r., K 7/2000 (OTK 2001, nr 7, poz. 259) ukształtowana została zasada terytorialności skomunalizowania tego rodzaju mienia, a organ jest związany ustalonym przez Trybunał poglądem. Organ powołał pismo Starosty Inowrocławskiego z dnia 15 maja 2006 r., z którego wynika, że przedmiotowe działki nie należały w dniu 27 maja 1990 r. do innej niż państwo, państwowej osoby prawnej, natomiast znajdowały się one tylko w faktycznym władaniu Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Inowrocławiu. W konsekwencji jako należące do 27 maja 1990 r. do terenowego organu administracji państwowej, a nie wyłączone z komunalizacji, podlegają skomunalizowaniu na rzecz gminy, na której terenie się znajdują, tj. gminy wiejskiej Inowrocław. Komisja zaznaczyła ponadto, że nie istnieje prawna możliwość skomunalizowania mienia na współwłasność kilku gmin.

Powyższa decyzja stała się przedmiotem skargi Miasta Inowrocławia do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

W wyroku z dnia 26 kwietnia 2007 roku, sygn. akt I SA/WA 1899/06 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uznał, że skarga nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd w uzasadnieniu wskazał, że skoro obie gminy wniosły w pierwszym rzędzie o wydanie decyzji stwierdzającej nabycie mienia w trybie art. 5 ust. 1 ustawy komunalizacyjnej, to nierozpoznanie obu wniosków w tym zakresie przez Wojewodę Kujawsko-Pomorskiego i automatyczne przejście na art. 5 ust. 3 pkt 2 przesądza o wadliwości decyzji organu pierwszej instancji i konieczności jej uchylenia przez Krajową Komisję Uwłaszczeniową. Dlatego prawidłowo Krajowa Komisja Uwłaszczeniowa z tego powodu uchyliła decyzję organu pierwszej instancji.

Sąd podniósł również, że dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy konieczne jest odwołanie się do treści art. 49 K.c., zgodnie z którym urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania wody, pary, gazu, prądu elektrycznego oraz inne urządzenia podobne nie należą do części składowych gruntu lub budynku, jeżeli wchodzą w skład przedsiębiorstwa lub zakładu. Tym samym fakt posadowienia urządzeń wodociagowych niebędących częścią składową przedmiotowej nieruchomości, nie ma żadnego znaczenia dla sytuacji prawnej samych gruntów., które do dnia 27 maja 1990 r. stanowiły własność państwa, a tylko faktycznie posadowione były na nich wspomniane urządzenia.

Rozpatrując kwestie komunalizacji nieruchomości Sąd wskazał, że grunty te jako stanowiące własność Skarbu Państwa i należące wówczas do terenowego organu administracji państwowej, położone na terenie gminy wiejskiej Inowrocław, stały się z mocy prawa własnością tej gminy na podstawie art. 5 ust. 1 ustawy komunalizacyjnej. Ponadto jak słusznie stwierdził to organ II instancji w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, przy komunalizacji obowiązuje zasada terytorialności, co potwierdził Trybunał Konstytucyjny w uchwale z dnia 9 grudnia 1992 r. (sygn. akt W 13/91; OTK 1992, nr 2, poz. 37), stwierdzając w niej, że określenie "gmina właściwa" użyte w art. 5 ust. 1 powołanej ustawy w odniesieniu do nieruchomości będących w zarządzie przedsiębiorstwa państwowego oznacza gminę, na obszarze której położone są nieruchomości komunalizowanego przedsiębiorstwa. Co zostało potwierdzone przez Trybunał w wyroku z dnia 14 listopada 2000 r. sygn. K7/00.

Sąd pierwszej instancji uznał za nieuzasadniony zarzut naruszenia w tym zakresie prawa poprzez odwołanie się przez organ do powołanych orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego. Zdaniem Sądu organ miał właśnie obowiązek dokonując wykładni

art. 5 ust. 1 sięgnąć do tych dwóch orzeczeń, w szczególności zaś orzeczenie z dnia 9 grudnia 1992 r. ma szerszy zakres co do pojęcia "gmina właściwa" i dotyczy zdaniem Sądu całego art. 5 ust. 1 ustawy komunalizacyjnej. Natomiast same naniesienia na gruncie wchodzące w skład przedsiębiorstwa doprowadzającego wodę - na mocy art. 49 K.c. - nie mogły być ze swej istoty przedmiotem komunalizacji.

Od powyższego wyroku skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego wniosło Miasto Inowrocław, zaskarżając go w całości. Skarżący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego polegające na błędnej interpretacji i zastosowaniu art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych oraz na niezastosowaniu art. 5 ust. 3 pkt 2 ww. ustawy.

Ponadto skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- a) art. 145 § 1 pkt 1 lit. b/ ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270, ze zm., zwanej dalej P.p.s.a.) poprzez nieuchylenie zaskarżonej decyzji pomimo zaistnienia przesłanki do wznowienia postępowania wynikającej z art. 145 § 1 pkt 3 K.p.a. polegającej na niewyłączeniu z postępowania członków Krajowej Komisji Uwłaszczeniowej, którzy poprzednio wydawali decyzję w tej samej sprawie;
- b) art. 145 § 1 pkt 1 lit. b/ w zw. z art. 33 § 1 P.p.s.a. oraz w zw. z art. 145 pkt 4 K.p.a. polegające na nieuwzględnieniu w postępowaniu Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. w Inowrocławiu;
- c) art. 141 § 4 P.p.s.a. poprzez brak odniesienia się przez Sąd do wszystkich zarzutów skargi, tj. do zarzutu naruszenia art. 188 i 190 Konstytucji RP, art. 1 ust. 1 oraz art. 2 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej skarżący zarzucił, że w sprawie istniały przesłanki do orzeczenia o nieważności postępowania z uwagi na rozpatrywanie sprawy przez ten sam skład Krajowej Komisji Uwłaszczeniowej po uprzednim uchyleniu decyzji KKKU przez Wojewódzki Sąd Administracyjny i przekazaniu do ponownego rozpatrzenia. W takiej sytuacji zaistniały przesłanki do wznowienia postępowania określone w art. 145 § 1 pkt 3 K.p.a. Zdaniem skarżącego Sąd naruszył art. 145 § 1 pkt 1 lit. b/ w zw. z art. 33 § 1 P.p.s.a. przez nieuznanie Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. w Inowrocławiu za stronę postępowania. Skarżący podniósł, że PWiK jest utworzoną przez Miasto Inowrocław spółką zajmującą się realizacją zadań własnych Miasta Inowrocław polegających na zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i odprowadzaniu ścieków. Spółka użytkuje również ujęcie wody i związane z nim urządzenia znajdujące się w Trzaskach a zlokalizowane na nieruchomościach będących przedmiotem postępowania. W dotychczasowym postępowaniu spółka była uznawana za uczestnika postępowania. Ponadto Sąd w uzasadnieniu wyroku bardzo ogólnie stwierdził, że organ miał obowiązek dokonując wykładni art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych sięgnąć w szczególności do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 grudnia 1992 r. (sygn. akt W 13/91). Skarżący nie podzielił zaprezentowanego przez WSA poglądu, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego posiada zastosowanie w sprawie.

W ocenie skarżącego Sąd błędnie zastosował art. 5 ust. 1 pkt 1 powołanej ustawy, bowiem działki będące przedmiotem postępowania spełniają kryteria określone w art. 5 ust. 3 pkt 2 ww. ustawy. Na działkach tych znajdują się m.in. urządzenia związane z ujęciem wody służące dostarczaniu wody dla potrzeb Miasta Inowrocławia. Jak wskazano w zaskarżonej decyzji działki będące przedmiotem postępowania były w faktycznym władaniu Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Inowrocławiu oraz Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Bydgoszczy. Pojęcie faktycznego władania zdaniem skarżącego jest tożsame z terminem "należące do" użytym w art. 5 ust. 3 pkt 2

ustawy komunalizacyjnej. Jednocześnie bezsporne jest, że jeżeli na ww. działkach znajdowały się opisane wyżej urządzenia wodociągowe, to działki były mieniem ogólnonarodowym (państwowym) służącym użyteczności publicznej, a tym samym powinny być przekazane Miastu Inowrocław, jako niezbędne do wykonywania zadań przez Miasto.

Ponadto skarżący nie zgodził się z poglądem zaprezentowanym przez Sąd, że Krajowa Komisja Uwłaszczeniowa prawidłowo zastosowała w sprawie zasadę terytorialności. KКУ wydając decyzję na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy komunalizacyjnej bezpodstawnie orzekła, że własność przedmiotowych nieruchomości nabyła gmina wiejska Inowrocławia tylko dlatego, że te nieruchomości są położone na jej terenie. Zarówno KКУ jak i WSA pominęły przy tym okoliczność, że urządzenia ujęcia wody znajdujące się na tych nieruchomościach służą prawie wyłącznie zaopatrzeniu w wodę Miasta Inowrocławia.

W konkluzji skargi kasacyjnej skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Naczelnny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 31 października 2008 roku uchylił wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia. W uzasadnieniu wskazał, że w sprawie interes prawny w rozumieniu art. 28 k.p.a. ma także przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji spółka z o.o. w Inowrocławiu jako następca prawny Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Bydgoszczy. Decyzja Wojewody Kujawsko – Pomorskiego z dnia 15 maja 2006 roku jak również decyzja Krajowej Komisji Uwłaszczeniowej z dnia 27 sierpnia 2006 roku nie zostały doręczone przedsiębiorstwu.

Naczelnny Sąd Administracyjny uznał również, że akta administracyjne sprawy są niekompletne. Nie można ustalić na ich podstawie co działo się w sprawie po dniu 10 maja 1997 roku aż do 15 maja 2006 roku. Ponadto NSA wskazał, że Krajowa Komisja Uwłaszczeniowa nie była uprawniona do rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o inną podstawę prawną niż przyjęta w decyzji organu pierwszej instancji. Oznacza to, iż KКУ wykroczyła poza granice sprawy, której przedmiotem była komunalizacja mienia w oparciu o art. 5 ust. 3 pkt 2 ustawy.

Wojewódzki Sąd Administracyjny ponownie rozpatrując sprawę uchylił decyzję KКУ i decyzję Wojewody Kujawsko – Pomorskiego i stwierdził że decyzja KКУ nie podlega wykonaniu. W uzasadnieniu wyroku powołał się na uchybienia jakie wskazał Naczelnny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 31 października 2008 roku.

Po uchyleniu przez Wojewódzki Sąd Administracyjny decyzji Wojewody Kujawsko – Pomorskiego z dnia 15 maja 2010 roku organ po raz kolejny przeprowadziła postępowanie wyjaśniające.

Pismem z dnia 12 lutego 2010 roku Wójt Gminy Inowrocław podkreślił, iż przedmiotowe ujęcie jest niezbędne do normalnego funkcjonowania gminy szczególnie odnosi się do zaopatrzenia w wodę miejscowości Miechowice, która będzie się rozwijać, bowiem wielu inwestorów planuje budować w tej miejscowości domy mieszkalne i budynki gospodarcze i brak swobodnego dostępu do wody zahamuje inwestycje a w efekcie rozwój gminy. Ponadto Wójt Gminy podtrzymał swoje stanowisko, iż obowiązuje zasada terytorialności komunalizowania tj. zasada komunalizowania mienia na rzecz gminy miejsca położenia danego składnika. W związku z tym, iż działki leżą na terenie gminy wiejskiej Inowrocław a urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzenia wody są częścią składową tych gruntów winny, więc podlegać komunalizacji na rzecz gminy wiejskiej. Ponadto wójt gminy Inowrocław stwierdził, iż jest w stanie dokonać zwrotu nakładów na ich wybudowanie na rzecz podmiotu, który je poniósł.

Natomiast Miasto Inowrocław w piśmie z dnia 1 lutego 2010 po raz kolejny wniósł o skomunalizowanie nieruchomości w trybie art. 5 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 10 maja 1990 roku - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32 poz. 191 ze zm.). Ponadto Prezydent wniósł również o wydanie decyzji takiej samej w swej treści jak decyzja z dnia 15 maja 2006 roku.

Również przedsiębiorstwo w piśmie z dnia 24 lutego 2010 roku wniosło o skomunalizowanie mienia Skarbu Państwa w wyżej wymienionym trybie oraz podtrzymało stanowisko zawarte w decyzji z dnia 15 maja 2006 roku oraz wniosku prezydenta o przekazanie na własności mienia państwowego służącego użyteczności publicznej. W swoim piśmie Prezes PWiK Sp. z o.o. zaznaczył również, że mieszkańcy Gminy Inowrocław nie korzystają w sposób bezpośredni z ujęcia wody w Trzaskach. Odbywa się to do chwili obecnej za pośrednictwem instalacji będącej w użytkowaniu Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Inowrocławiu bądź przez zawarcie umowy za pośrednictwem Gminnego Zakładu Komunalnego z siedzibą w Kruśliwcu. Przedsiębiorstwo podkreśliło również, że gmina posiada własną instalację wodociągów zasilaną z innych ujęć wody niż Trzaski.

Organ w dniu 9 kwietnia 2010 roku przeprowadził oględziny terenu i ustalono, iż na działce nr 55 znajdują się urządzenia i budynki do uzdatniania wody. Jedna stacja pochodzi z 1903 roku, natomiast druga stacja została wybudowana w latach siedemdziesiątych. Ponadto na działce nr 55 znajdują się dwa zbiorniki z czystą wodą i osadniki. Działka jest ogrodzona, zakrzewiona znajdują się na niej drogi wewnętrzne asfaltowane oraz słupy oświetleniowe. Natomiast na działce nr 9 znajdują się 3 studnie oraz budynki i urządzenia, które zostały wymienione w załączniku do protokołu z oględzin w pkt. 1-2.

Ponadto na działkach w Jarontach znajdują się 3 studnie a na działce w Marulewach znajduje się 1 studnia.

Organ zgromadził również dokumentację fotograficzną z miejsca oględzin.

Ponadto w dniu 7 maja 2010 roku odbyła się w Kujawsko – Pomorskim Urzędzie Wojewódzkim rozprawa administracyjna, na którą stawily się strony postępowania oraz ich pełnomocnicy i podtrzymali oni swoje stanowiska wyrażone w pismach z dnia 12 lutego 2010r. 25.02.2010 r. i 24 lutego 2010 roku.

Prezes Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji Spółka z o.o. na rozprawie przedłożył pismo w sprawie dostaw wody dla Gminy wiejskiej Inowrocław. Wynika z niego iż gmina korzysta z niego w 1,3% wody produkowanej na ujęciu wody w Trzaskach. Ponadto w piśmie zaznaczono iż przez cały czas trwania postępowania komunalizacyjnego Gmina Inowrocław rozbudowuje swój system wodociagowy sukcesywnie przejmując odbiorców i zmniejszając zapotrzebowanie na wodę z sytemu miasta Inowrocławia.

Przedstawiciele wójta gminy Inowrocław przedłożyli dokument dot. rozwoju gminy Inowrocław. Jednak dokument ten został zakwestionowany przez przedstawiciela Miasta Inowrocławia gdyż istotą przy rozpatrywanej sprawie są przepisy i stan na rok 1990 a nie plany perspektywiczne.

W związku z zarzutem podnoszonym w wyroku sądu wojewódzkiego i naczelnego sądu administracyjnego, iż w aktach brak jest dokumentów z lat 1997 – 2006, organ zwrócił się do stron postępowania o przesłanie dokumentów, które umożliwią uzupełnienie akt. W części organ zebrał materiał dowodowy i dołączył do akt sprawy.

Ponadto organ ustalił, że dla działek położonych w Trzaskach, Marulewach i Jarontach prowadzone są księgi wieczyste, w których ujawnionym właścicielem jest Skarb Państwa.

Z przedłożonych przez Starostę Inowrocławskiego wypisów z rejestru gruntów wynika, że działkami na dzień 27 maja 1990 władało: „Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji. Zakład w Inowrocławiu”, „Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Bydgoszczy. Zakład w Inowrocławiu” i Miejskie Zakłady Wodociagowe. Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji. Zakład w Inowrocławiu”. Natomiast z aktualnych wypisów wynika, że użytkownikiem jest Gmina Miasto Inowrocław a właścicielem Skarb Państwa.

Jak wynika z powyższego strony podtrzymały swoje stanowiska z lat ubiegłych. Wojewoda Kujawsko – Pomorski w związku z brakiem jakichkolwiek dowodów

świadczących o wykonywaniu przez Gminę Wiejską Inowrocław zadań własnych na terenie ujęcia wodnego w Trzaskach wydał decyzję nie odbiegającą w swej treści od decyzji z dnia 15 maja 2006 roku.

Ponadto należy zaznaczyć, iż w wyroku z dnia 9 grudnia 2008 roku sygn. akt I S.A. 520/08 wojewódzki sąd administracyjny stwierdził, iż zasada terytorialności, na którą gmina wiejska powoływała się w piśmie z dnia 12 lutego 2010 roku, nie jest terminem jednoznacznym. Sąd, bowiem uznał, że nieruchomości podlegające komunalizacji położone są co prawda na obszarze Gminy Wiejskiej Inowrocław, jednakże służą relacji zadań Gminy Miejskiej Inowrocław i pozostają w zarządzie Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji spółka z o.o. w Inowrocławiu na podstawie protokołu przekazania z 1991 roku. Powyższe przekazanie miało miejsce po podziale Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji Bydgoszczy. Stanowisko to podzielił również Wojewoda Kujawsko – Pomorski i dlatego orzeczono o przekazaniu mienia na rzecz Miasta Inowrocławia.

Od powyższej decyzji złożył odwołanie Wójt Gminy Inowrocław. W uzasadnieniu wskazał iż skoro sporne mienie jest położone w całości na obszarze gminy wiejskiej Inowrocław i jest jednocześnie niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania tej Gminy to powinno być w całości skomunalizowane na jej rzecz a nie na rzecz gminy miejskiej Inowrocław.

Krajowa Komisja Uwłaszczeniowa w decyzji z dnia 24 lutego 2011 roku znak: KKU -156/10 wskazała że decyzja została wydana bez prawidłowego rozpatrzenia wniosków obu gmin, bez uprzedniego prawidłowego wyjaśnienia stanu faktycznego i prawnego na dzień 27 maja 1990 roku w tym stosunków własnościowych na tę datę wobec czego narusza ona przepisy art. 7, 77 kpa i art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 roku.

Na powyższą decyzję skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie złożyło Miasto Inowrocław. Sąd oddalił skargę a w uzasadnieniu wskazał między innymi iż organ nie rozpatrzył wniosku Wójta Gminy Inowrocław w trybie art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 roku – - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialny i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32 poz. 191 ze zm.)

Organ ponownie rozpatrując sprawę odnosząc się jednocześnie do zarzutów zawartych zarówno w decyzji Krajowej Komisji Uwłaszczeniowej jak i wyroku wojewódzkiego sądu administracyjnego rozpatrzył sprawę w trybie art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 roku – - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialny i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32 poz. 191 ze zm.) zgodnie ze złożonym wnioskiem Wójta Gminy Inowrocław z dnia 9 marca 1993 roku. W wyniku przeprowadzonego postępowania uzupełniającego i zebrania brakujących dokumentów organ w dniu 19 lipca 2012 roku wydał decyzję odmawiającą stwierdzenia nabycia z mocy prawa na rzecz Gminy Inowrocław mienia położonego w Trzaskach, Jaronta i Marulewach. Decyzja ta stała się ostateczna w dniu 10 sierpnia 2012 roku.

W związku z tym iż został rozpatrzony wniosek w trybie art. 5 ust. 1 należało podjąć również rozstrzygnięcie w trybie art. 5 ust. 3 pkt 2 zgodnie z wnioskiem Prezydenta Miasta Inowrocławia oraz Wójta Gminy Inowrocław.

Zgodnie z art. 5 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 10 maja 1990 roku, który stanowi że jeżeli dalsze przepisy nie stanowią inaczej, mienie ogólnonarodowe (państwowe) służące użyteczności publicznej, należące w dniu wejścia w życie ustawy do przedsiębiorstw państwowych, dla których rady narodowe i terenowe organy administracji państwowej stopnia wojewódzkiego, pełnią funkcję organu założycielskiego, przekazuje się jako mienie komunalne gminom i związkom gmin, jeżeli jest ono niezbędne do wykonywania ich zadań.

Jak wynika z powyższego przepisu należało najpierw ustalić czy mienie stanowiło w dniu 27 maja 1990 roku własność Skarbu Państwa. Z przedłożonych odpisów z ksiąg wieczystych nr 42553, 5370, 42139 i 42732 wynika, że mienie w wyżej wymienionej dacie stanowiło własność Skarbu Państwa.

Ponadto należało ustalić czy mienie to służyło użyteczności publicznej i należało w dniu 27 maja 1990 do przedsiębiorstwa państwowego dla którego organem założycielskim były rady narodowe i terenowe organy administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

Z wypisów z rejestru gruntów sporządzonych według stanu na dzień 27 maja 1990 roku wynika, że osobą władającą działkami:

- nr 9 i 55 wpisane było „Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji. Zakład w Inowrocławiu”,
- nr 1 wpisane było „Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Bydgoszczy. Zakład Inowrocław”,
- nr 57/2 wpisane było „Miejskie Zakłady Wodociągowe. Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji. Zakład w Inowrocławiu.

Organ pismem z dnia 13 kwietnia 2012 roku zwrócił się do Starosty Inowrocławskiego o wyjaśnienie na jakiej podstawie dokonano między innymi wpisu Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji. Zakład w Inowrocławiu. Starosta pismem z dnia 23 kwietnia 2012 roku stwierdził, że odnośnie działek nr 9, 55 w Trzaskach i nr 1 (aktualnie działki 1/1, 1/2 i 1/3) w Jarontach wpisu tego dokonano na podstawie decyzji Ministra Rolnictwa znak; Ur.pn.311/P-169/69 z dnia 18 września 1969 roku oraz protokołu zdawczo – odbiorczego z dnia 18 października 1969 roku. Prezydium Powiatowej Rady Narodowej. Natomiast w stosunku do działki nr 57/2 obręb Marulewy wpisu tego dokonano na podstawie rejestru pomiarowo klasyfikacyjnego szczegółowego – operat od założenia ewidencji sporządzony 10 stycznia 1962 roku dla wsi Marulewy, gmina Inowrocław. W ewidencji gruntów i budynków jako właściciel ujawniony jest Skarb Państwa, a użytkownikiem jest Gmina Miasto Inowrocław. Zapis ten został dokonany na podstawie decyzji Wojewody Bydgoskiego z dnia 11 czerwca 1996 roku znak GPKG II gk 7242/18/96 oraz protokołu zdawczo - odbiorczego z dnia 14 sierpnia 1992 roku jako załącznika nr 2 do w/w decyzji.

Należy również wskazać że stanowiące przedmiot sporu ujęcie wody w Trzaskach znajdujące się na działkach określonych w rozstrzygnięciu położone jest na terenie gminy wiejskiej Inowrocław. Zostało ono zbudowane w 1903 roku na potrzeby miasta Inowrocławia. Konieczność budowy tego ujęcia wynikała z warunków geologicznych, ponieważ miasto położone jest na wysadzie solnym, co sprawia, że na terenie miasta nie ma dostępu do wody. Na terenie ujęcia wody w Trzaskach znajdują się urządzenia do uzdatniania wody. Uzdatniona woda z ujęcia doprowadzana jest do sieci dwoma magistralami dosyłowymi. Do końca lat 70 tj. do oddania do użytku magistrali w Gniewkowie i następnie z Małej Nieszawski pod Toruniem, ujęcie w Trzaskach było jedynym źródłem zaopatrzenia miasta w wodę.

Ponadto z decyzji Ministra Rolnictwa znak; Ur.pn.311/P-169/69 z dnia 18 września 1969 roku wynikał fakt iż Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Inowrocławiu otrzymało grunty stanowiące własność Państwa – Państwowego Funduszu Ziemi, które pozostawało dotychczas w użytkowaniu przedsiębiorstwa bez tytułu prawnego. Natomiast z protokołu zdawczo - odbiorczego wynikało, iż Miejskiemu Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Inowrocławiu przekazano gruntu ozn. jako działkę nr 1 w obrębie Jaronty i dz. nr 9 i 55 w obrębie Trzaski w użytkowanie na czas nieokreślony.

Następnie zarządzeniem Wojewody Bydgoskiego nr 88/74 z dnia 7 sierpnia 1974 roku utworzono Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Bydgoszczy, które przejęło działalność prowadzoną dotychczas przez istniejące na terenie województwa miejskich przedsiębiorstw wodociągów i kanalizacji wraz z całym majątkiem nieruchomości, ruchomym, sprzętem technicznym i innymi składnikami majątkowymi związanymi z prowadzoną działalnością. Z zatwierdzonego przez Wojewodę statutu Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Bydgoszczy wynika że organem założycielskim przedsiębiorstwa był Wojewoda Bydgoski czyli terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

Zatem należy przejąć iż w dniu 27 maja 1990 roku organem założycielskim przedsiębiorstwa był terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

Bezspornym pozostaje fakt iż mienie nieruchomości i urządzenia na nim się znajdujące należały do Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Bydgoszczy na dzień 27 maja 1990 roku.

Ponadto ze statutu WPWiK w Bydgoszczy wynikało iż jest do przedsiębiorstwo użyteczności publicznej i podlega wpisowi do rejestru przedsiębiorstw a przedmiotowe nieruchomości wchodziły w jego skład.

W dniu 26 lipca 1991 roku Dyrektor WPWiK na podstawie upoważnienia Wojewody Bydgoskiego wydał zarządzenia nr 8 w sprawie podjęcia działań mających na celu przekazanie trwałego majątku wodociągowo – kanalizacyjnego i jego wyposażenia oraz gruntów według określonych zasad (karta akt nr 7-8)

Następnie wydane zostało zarządzenie Wojewody Bydgoskiego nr 165/91 z dnia 1 października 1991 roku w sprawie podziału przedsiębiorstwa państwowego podlegającego komunalizacji.

Z niniejszego zarządzenia wynikało między innymi, że:

1. ustanie działalności Wojewódzkiego przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Bydgoszczy ustalona na dzień 31 grudnia 1991 roku w wyniku podziału utworzone zostaną przedsiębiorstwa między innymi w mieście Inowrocławiu i Gminie Inowrocław,
2. forma organizacyjno - prawna przedsiębiorstw powstałych w wyniku podziału przedsiębiorstwa zostanie określona przez rady gmin,
3. podział składników mienia przedsiębiorstwa (tj. środków trwałych, obrotowych, zapasów, materiałów, wierzytelności i zobowiązań nastąpi na podstawie bilansu na dzień 31 grudnia 1991 roku.

Ponadto w dniu 30 grudnia 1991 roku Prezydent Miasta Inowrocławia decyzją nr 4/91 postanowił iż z dniem 1 stycznia 1992 roku utworzone zostanie przedsiębiorstwo pn. Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Inowrocławiu z siedzibą w Inowrocławiu w wyniku podziału WPWiK w Bydgoszczy. Przedsiębiorstwo to jest przedsiębiorstwem użyteczności publicznej zaopatrującym ludność w wodę.

W dniu 14 stycznia 1992 roku Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Inowrocławiu zostało wpisane do rejestru przedsiębiorstw państwowych. Sąd dokonując czynności wykreślenia z rejestru przedsiębiorstw Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Bydgoszczy wypisał do tego rejestru Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. w Inowrocławiu uznając prawidłowość formy i procedury podziału.

Protokołem zdawczo – odbiorczym sporządzonym w dniu 14 sierpnia 1992 „w sprawie przekazania – przejęcia z dniem 1 stycznia 1992 roku wg stanu na dzień 31 grudnia 1991 roku działalności zakładu wodociągowego w Inowrocławiu na rzecz Urzędu Miasta Inowrocław”, Przedsiębiorstwo WPWiK w Bydgoszczy przekazało Urzędowi Miasta Inowrocław składniki majątkowe oraz pozostałe sprawy dot. działalności wodociągowej i kanalizacyjnej przekazane odrębnymi protokołami. Do protokołu dołączono między innymi wykaz środków trwałych wraz z umorzeniami. W paragrafie 7 protokołu stwierdzono iż jest on końcowym rozliczeniem Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Bydgoszczy z Urzędem Miasta Inowrocławia. W niniejszym protokole nie wspomniano o Gminie Inowrocław bowiem nie otrzymała ona mienia po WPWiK w Bydgoszczy.

Gmina Inowrocław w swoich odwołaniach od decyzji Wojewody wielokrotnie podnosiła fakt iż działki leżą na terenie Gminy Inowrocław i zgodnie z zasadą terytorialności to jej powinno być przekazane niniejsze mienie. Nie można uznać za prawidłowe tego stanowiska bowiem w przypadku komunalizacji na podstawie art. 5 ust. 3 ustawy nie należy zmieniać zasady zadaniowości na zasadę terytorialności komunalizowanego mienia. Zgodnie z orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego należy odnieść zasadę terytorialności i

zadaniowości do konkretnej sprawy. Między innymi w wyroku Naczelnego sądu Administracyjnego z dnia 29 września 2011 roku sygn. akt I OSK 1609/10 w przypadku komunalizacji na podstawie art. 5 ust. 3 nie można uznać za prawidłowe stanowiska wskazującego na zastosowanie zamiast zasady zadaniowości zasadę terytorialności komunalizowanego mienia. Z tą interpretacją zagradza się orzekający. W tym przypadku bezsporne jest zastosowanie zasady zadaniowości gdyż mienie będące przedmiotem postępowania służy praktycznie w całości Miastu Inowrocław.

Oceniając kwestię prawa własności znajdujących się na działkach urządzeń i innych obiektów w aspekcie uregulowań zawartych w art. 49 Kodeksu cywilnego należy powołać się na wykładnię dokonaną przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 9 grudnia 2008 w którym w oparciu o wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2004 (OSNAPiUC 2005, nr 6, poz. 89) stwierdzono że urządzenia o których mowa w art. 49 k.c. nawet w chwili faktycznego połączenia ich z siecią pozostają częścią składową nieruchomości natomiast w skład przedsiębiorstwa wchodzi tylko na podstawie zdarzeń prawnych znanych prawu cywilnemu. Zatem w skład przedsiębiorstwa nie może wejść żadna część składowa nieruchomości (w tym obiekty i urządzenia), do której nie przysługują temu przedsiębiorstwu jakieś prawa majątkowe. Biorąc pod uwagę iż tytuł prawny do składników majątkowych na działkach nr 9, 1, 55 i 57/2 miało Wojewódzkiego Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Bydgoszczy na podstawie zarządzenia Wojewody Bydgoskiego nr 88/74 z dnia 7 sierpnia 1974 roku, zatem zasadne jest przekazanie na podstawie art. 5 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 10 maja 1990 roku – przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32 poz. 191 ze zm.), tych składników na rzecz Miasta Inowrocławia.

Organ analizując materiał dowodowy uznał iż sposób wykorzystania ujęcia, jego przeznaczenie prawie wyłącznie dla Miasta Inowrocławia, historyczne utworzenie tego ujęcia, władanie nim przez Miasto Inowrocław przed przejściem go przez WPW i K a także wykładnie Sądów, przemawia za przekazaniem przedmiotowego ujęcia wody na rzecz Miasta Inowrocławia.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, że w dniu 27 maja 1990 roku w odniesieniu do przedmiotowych nieruchomości wraz ze składnikami gruntowymi zostały spełnione przesłanki wymagane przepisem art. 5 ust. 3 pkt 2 cytowanej wyżej ustawy dlatego orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszej decyzji przysługuje stronom odwołanie do Krajowej Komisji Uwłaszczeniowej, które można złożyć za pośrednictwem Wojewody Kujawsko – Pomorskiego w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji.

Otrzymują:

1. Prezydent Miasta Inowrocławia
2. Wójt Gminy Inowrocław
3. Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Inowrocławiu
4. Starosta Inowrocławski

Do wiadomości:

1. Starostwo Powiatowe w Inowrocławiu (Ewidencja gruntów i budynków)
2. Sąd Rejonowy w Inowrocławiu V Wydział Ksiąg Wieczystych
3. a/a

Z up. Wojewody
Kujawsko-Pomorskiego
Tadeusz Kotarski
Tadeusz Kotarski
Dyrektor
Wydziału Skarbu Państwa
i Nieruchomości

Handwritten marks and scribbles in the top right corner.

